

ปีที่ ๓ เล่มที่ ๓ กันยายน - ธันวาคม 2556

วารสาร

ระบบการยุติธรรม

Journal of Thai Justice System

www.tjss.or.th

- ๑. มาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการฉ้อโกงในประเทศมาเลเซีย
ดร.เชษฐ รัชดาพรพาณิชย์กุล
- ๒. กฎหมายเพื่อการพัฒนาธุรกิจ : กรณีศึกษา...
ดร.สมิทธิพร...
- ๓. ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับองค์กร...
ดร.สมิทธิพร...
- ๔. ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับองค์กร...
ดร.สมิทธิพร...
- ๕. ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับองค์กร...
ดร.สมิทธิพร...
- ๖. ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับองค์กร...
ดร.สมิทธิพร...
- ๗. ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับองค์กร...
ดร.สมิทธิพร...
- ๘. ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับองค์กร...
ดร.สมิทธิพร...

การศึกษาคะแนนความสามารถ
ทางสติปัญญาของเด็กและเยาวชนชาย
ที่กระทำผิดโดยใช้ความรุนแรง โดยใช้
แบบทดสอบความสามารถทางสติปัญญา
วิสค์ธรี ฉบับภาษาไทย
(A study of Intelligence score of
violent juvenile offenders by using
the WISC-III: Thai version)

นายปิยพงศ์ แซ่ตั้ง
อาจารย์ สาขาจิตวิทยาคลินิกและชุมชน ภาควิชาจิตวิทยา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

๓ บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนาเพื่อศึกษาคะแนนความสามารถทางสติปัญญาในเด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิดโดยใช้ความรุนแรงโดยใช้แบบทดสอบความสามารถทางสติปัญญาวิสค์ธรี ฉบับภาษาไทย ศึกษากลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิดโดยใช้ความรุนแรงที่อยู่ในความดูแลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานคร จำนวน 36 คน ใช้วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง ระหว่างเดือนมกราคม - ธันวาคม 2554 ทั้งนี้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลทางประชากรศาสตร์และแบบทดสอบความสามารถทางสติปัญญาวิสค์ธรี ฉบับภาษาไทย (WISC III: Thai version) ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ แจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคภาษาและการกระทำโดยใช้ paired sample t-test ผลการศึกษาพบว่าเด็ก

และเยาวชนชายที่กระทำผิดโดยใช้ความรุนแรง ส่วนใหญ่มีระดับสติปัญญาที่ต่ำมาก (ร้อยละ 42, $M = 80.19$, $S.D. = 9.48$) เช่นเดียวกับคะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคภาษา (Verbal IQ) ส่วนใหญ่อยู่ในระดับที่ต่ำมาก (ร้อยละ 44, $M = 79.58$, $S.D. = 8.17$) ในขณะที่คะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคการกระทำ (Performance IQ) ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 36, $M = 84.47$, $S.D. = 12.53$) และผลการศึกษาเปรียบเทียบพบว่าเด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิดโดยใช้ความรุนแรงมีคะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคน้อยกว่าคะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคการกระทำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากการวิจัยในครั้งนี้พบว่า การได้คะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคนั้นเป็นตัวชี้วัดสำคัญที่บ่งชี้ความบกพร่องทางสติปัญญาในหมู่เด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิดโดยใช้ความรุนแรง

คำสำคัญ เด็กและเยาวชน, การกระทำผิดโดยใช้ความรุนแรง, สติปัญญา, วิสัทธิ์

■ Abstract

Objective The purposes of descriptive research were to study intelligence score in male juvenile violent offenders by using the Wechsler Intelligence Scale for Children – third edition (WISC-III) Thai version

Method Using the method of purposive sampling, the researcher selected a sample population of thirty-six juvenile

who committed violent offences from The Bangkok juvenile observation and protection centre between January and December 2011. The instruments of research consisted of a questionnaire eliciting demographical characteristics and the Wechsler Intelligence Scale for Children-Third edition (WISC-III) Thai version. Using techniques of descriptive statistics, the researcher analyzed the data collected in terms of frequency distribution, percentage, mean, standard deviation and paired sample t-test for comparing differences between verbal and performance IQ

Result The researcher was found male juvenile violent offenders has Full Scale IQ in borderline intelligence quotient classification (42 percent, $M = 80.19$, $S.D. = 9.48$), Verbal IQ in borderline intelligence quotient classification (44 percent, $M = 79.58$, $S.D. = 8.17$) and Performance IQ in average intelligence quotient classification (36 percent, $M = 84.47$, $S.D. = 12.53$). In making comparison of Verbal and Performance IQ, the researcher found male juvenile violent offenders had Verbal IQ lower than Performance IQ at the statistically significant level of .05. In this research was found the low verbal IQ appear to be an important indication of intellectual deficit in many male juvenile violent offenders

Key words Juvenile, Violent offence, Intelligence, WISC-III

■ บทนำ

ปัญหาอาชญากรรมเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของประเทศ และยังทำให้เกิดความหวาดกลัวขึ้นในสังคม ทำให้วิถีการดำเนินชีวิตและนิสัยของคนในสังคมเปลี่ยนแปลงไป เช่น การเปลี่ยนแปลงการประกอบอาชีพ การเปลี่ยนแปลงที่อยู่อาศัย การจัดเตรียมอาวุธเพื่อต่อสู้กับผู้ร้าย หรือแม้กระทั่งทำให้ผู้คนปรากฏตัวในที่สาธารณะน้อยลง ความเต็มใจที่จะเป็นพยานน้อยลง ดังนั้นการเกิดอาชญากรรมจึงมีมากขึ้น ส่งผลให้ภาครัฐสูญเสียงบประมาณในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมมากขึ้น นอกจากนี้เมื่อพิจารณาถึงผลกระทบต่อเศรษฐกิจแล้ว การเกิดอาชญากรรมย่อมทำให้เกิดการขาดความสามารถในการผลิตของระบบเศรษฐกิจอันเป็นส่วนรวม ทำให้ภาครัฐต้องสูญเสียรายได้ไปไม่น้อย (อรรถพร ชูบำรุง และศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด, 2538, หน้า 102-105)

จากการวิจัยของกนกพร บุปผาชาติ (2539) พบว่าอาชญากรรมที่สร้างความหวาดกลัวให้แก่ผู้หญิงมากที่สุดคืออาชญากรรมประเภทการข่มขืน รองลงมาคืออาชญากรรมเกี่ยวกับการฆาตกรรม และอันดับที่ 3 คืออาชญากรรมเกี่ยวกับการทำร้ายร่างกาย ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรงทั้งสิ้น จึงอาจกล่าวสรุปได้ว่าผู้หญิงส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะให้ความสำคัญเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตและ

ร่างกายมากกว่าทรัพย์สิน นอกจากนี้งานวิจัยนี้ยังชี้ให้เห็นว่าผู้หญิงที่อายุน้อย (อายุ 15-27 ปี) มีแนวโน้มที่จะหวาดกลัวอาชญากรรมประเภทข่มขืนสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ

อาชญากรรมที่ใช้ความรุนแรงในการกระทำผิด (Violent offence) ได้แก่ การทำร้ายร่างกาย การฆ่า การข่มขืนกระทำชำเรา การชิงหรือปล้นทรัพย์ นับเป็นการก่ออาชญากรรมที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อสังคมและต่อผู้เสียหายทั้งทางร่างกายและจิตใจ การทำร้ายผู้เสียหายถึงแก่ความตายหรือบาดเจ็บล้วนแต่ทำให้ผู้เสียหายได้รับความเจ็บปวด ทรมาน หรืออาจพิการทางร่างกายในขณะที่ผู้เสียหายหลายคนต้องได้รับผลกระทบทางจิตใจตามมาด้วย (นัทธิ จิตสว่าง, 2546, หน้า 36)

เมื่อพิจารณาจากตาราง 1 ที่แสดงข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนและร้อยละของคดีที่เป็นการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศปี พ.ศ. 2554 พบว่าอัตราการทำผิดของเด็กและเยาวชนในฐานความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายมีจำนวนสูงถึง 4,051 คดีคิดเป็นร้อยละ 11.56 จัดเป็นอันดับที่ 4 รองจากฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน และความผิดอื่น ๆ ตามลำดับ อย่างไรก็ตามหากจะพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดโดยใช้ความรุนแรงนี้จำเป็นต้องพิจารณารวมถึงฐานความผิดเกี่ยวกับเพศ และคดีปล้น-ชิงทรัพย์ ซึ่งคดีดังกล่าวถูกจัดรวมอยู่ในฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินแล้ว ดังนั้นตัวเลขที่ปรากฏจึงไม่อาจกล่าวได้ว่าเป็นตัวเลขที่บ่งถึงการกระทำผิดความผิดโดยใช้ความรุนแรงอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามเมื่อเยาวชนกระทำผิดโดยใช้ความรุนแรง

มักเป็นที่สนใจ และสะท้อนต่อความรู้สึกของ
ผู้คนในสังคม รวมทั้งมีอัตราการทำผิด
ซ้ำสูงเป็นลำดับที่ 3 จึงควรให้ความสำคัญใน

ศึกษาวิจัย รวมทั้งการจัดทำโปรแกรมบำบัด
ฟื้นฟูเพื่อแก้ไขปัญหาอย่างจริงจัง

ตาราง 1 จำนวนและร้อยละของคดีที่เป็นการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีโดย
สถานพินิจฯ ทั่วประเทศ ปี พ.ศ. 2554

ฐานความผิด	จำนวน	ร้อยละ
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	7,078	20.19
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	4,051	11.56
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	1,482	4.23
ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขฯ	1,615	4.61
ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ	13,845	39.50
ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด	2,282	6.51
ความผิดอื่น ๆ	4,696	13.40
รวม	35,049	100

ที่มา. รายงานสถิติคดีประจำปี พ.ศ. 2554 (หน้าที่ 15), โดยศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ กรมพินิจและ
คุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2555, มพท.

จากงานวิจัยที่ผ่านมาทำให้เราเข้าใจว่าเด็ก
และวัยรุ่นจำนวนมากที่ก่อพฤติกรรมรุนแรง
ซ้ำ ๆ หรือกระทำผิดที่มีความร้ายแรงหรือมี
ปัญหาพฤติกรรมอื่นร่วมด้วยนั้น มักมีปัญหา
สติปัญญา และพัฒนาการทางสมอง
(Neurodevelopmental problem) และมีปัญหา
ทางจิตเวช ประกอบกับวัยรุ่นที่กระทำผิดโดย
ใช้ความรุนแรงมีสัดส่วนการกระทำผิดซ้ำค่อนข้าง
สูง และการกระทำผิดซ้ำมักมีความร้ายแรง
ซึ่มากกว่าเดิม ดังนั้นการเข้าใจลักษณะของผู้กระทำ
ผิดที่ใช้ความรุนแรงจะนำไปสู่การวางแผน

บำบัดฟื้นฟูที่เหมาะสมเพื่อป้องกันการกระทำ
ผิดซ้ำรวมทั้งการฟื้นฟูให้ชีวิตความเป็นอยู่ดี
ขึ้น ซึ่งถือเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมาก (อุมาพร
ตรังคสมบัติ, 2549, หน้า 3 และ 5) ความ
สามารถทางสติปัญญาถือเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพล
ต่อการแสดงพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน
กล่าวคือการมีระดับสติปัญญาต่ำถูกจัดเป็น
ปัจจัยเสี่ยง (Risk factor) ที่อาจนำเด็กและ
เยาวชนไปสู่การกระทำผิดได้ ในทางตรงกัน
ข้ามการที่เด็กและเยาวชนมีระดับสติปัญญาสูง
ก็ถือเป็นปัจจัยสนับสนุนเชิงบวก (Protective

factor) ประการหนึ่งที่จะช่วยลดแนวโน้มการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนลง (Shader, n.d.) Herrstein and Murray (as cited in Barlow, 1996) กล่าวว่าระดับสติปัญญาต่ำเป็นปัจจัยเสี่ยงที่ทำให้เกิดพฤติกรรมอาชญากรรม และชี้ให้เห็นว่าพฤติกรรมอาชญากรรมที่เกิดขึ้นแตกต่างกันในแต่ละบุคคลเป็นผลมาจากลักษณะเฉพาะส่วนบุคคล ลักษณะทางจิตวิทยา และลักษณะทางสังคมวิทยา นอกจากนี้ทั้งคู่ยังกล่าวว่าระดับสติปัญญาต่ำเป็นปัจจัยเกื้อหนุนให้เกิดอาชญากรรมได้หลายทาง เช่น (1) ระดับสติปัญญาต่ำมีความสัมพันธ์กับความล้มเหลวทางการเรียนและการทำงาน ทำให้เกิดความคับข้องใจ รวมทั้งมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมละเมิดกฎหมายและระเบียบสังคม (2) บุคคลที่มีระดับสติปัญญาต่ำมีแนวโน้มที่จะพยายามแสดงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองความพึงพอใจของตนเองอย่างทันทีทันใด และขาดความสามารถในการคาดการณ์ถึงผลที่ตามมา (3) บุคคลที่มีระดับสติปัญญาต่ำจะมีความยากลำบากในการเข้าใจถึงเหตุผลทางกฎหมายและทางจริยธรรม จึงแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวทำร้าย ละเมิดสิทธิผู้อื่น รวมทั้งไม่ปฏิบัติตามกฎหมายของสังคม

นอกจากนี้ คะแนนความสามารถทางสติปัญญาสามารถช่วยให้การเข้าใจสภาพปัญหา และที่มาของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาคดีของศาล และการวางแผนแก้ไขบำบัดฟื้นฟูเด็กและเยาวชน จึงกล่าวได้ว่าการประเมินความสามารถทางสติปัญญาเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต่อกระบวนการทางนิติจิตวิทยา และหนึ่งในแบบทดสอบความสามารถทางสติปัญญาที่มี

ความนิยมกันอย่างเป็นสากลคือแบบทดสอบความสามารถทางสติปัญญาของเวกสเลอร์ (Wechsler Intelligence Scale)

แบบทดสอบความสามารถทางสติปัญญาวิสค์ ๓วี (WISC-III; Wechsler Intelligence Scale for Children – Third edition; WISC-III) เป็นแบบทดสอบรายบุคคล ประกอบด้วยแบบทดสอบย่อย 13 ชุด วัดความสามารถทางสติปัญญาในหลายด้าน ได้แก่ ความสามารถทางสติปัญญาภาคภาษา (Verbal scale IQ) ความสามารถทางสติปัญญาภาคการกระทำ (Performance scale IQ) และความสามารถทางสติปัญญาเต็ม (Full scale IQ) เป็นต้น นอกจากนี้ใช้ทำความเข้าใจระดับความสามารถทางสติปัญญาแล้วยังสามารถสืบค้นวินิจฉัยพยาธิสภาพทางสมอง ความผิดปกติทางจิตและความแปรปรวนทางอารมณ์ที่มีผลกระทบต่อความสามารถทางสติปัญญา ดังนั้นแบบทดสอบวัดความสามารถทางสติปัญญา WISC-III จึงเป็นที่สนใจและนิยมใช้กันทั่วโลก รวมทั้งมีการตีพิมพ์แบบทดสอบใช้กันอย่างแพร่หลาย (Wechsler อ้างถึงใน ปรานี ชาญณรงค์, จริยา วัฒนโสภณ และชนิสา เวชวิรุฬห์, 2547, หน้า 3)

ดังที่กล่าวมาในข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจในการศึกษาคะแนนความสามารถทางสติปัญญาของเด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิดโดยใช้ความรุนแรง โดยใช้แบบทดสอบสติปัญญาวิสค์ ๓วี ซึ่งเป็นเครื่องมือทดสอบทางสติปัญญาที่มีความเป็นมาตรฐาน และได้รับการยอมรับอย่างเป็นสากล ประกอบกับมีคะแนนมาตรฐานสำหรับเด็กไทยจึงมีความเหมาะสมสำหรับบริบททางสังคมไทย นอกจากนี้ด้วย

คุณสมบัติในการวัดที่ละเอียดและมีความหลากหลาย ทำให้แบบทดสอบนี้ถูกนำไปใช้ในการศึกษาวิจัยอย่างกว้างขวางทั้งทางคลินิก วงการศึกษา และงานนิติจิตวิทยา ตลอดจนผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแหล่งข้อมูลเพื่อนำไปสู่การทำความเข้าใจในคุณลักษณะทางสติปัญญาของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดโดยใช้ความรุนแรงและนำไปสู่การวางแผนบำบัดฟื้นฟูเด็กและเยาวชนกลุ่มนี้อย่างเหมาะสม

๕ วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางสติปัญญา ทั้งภาคภาษา ภาคการกระทำ และภาคความสามารถทางสติปัญญารวม รวมทั้งดัชนีความสามารถทั้ง 4 องค์ประกอบ ของเด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิดโดยใช้ความรุนแรง
2. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางสติปัญญาภาคภาษาและภาคการกระทำของเด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิดโดยใช้ความรุนแรง
3. เพื่อศึกษาจุดแข็งจุดอ่อนของความสามารถทางสติปัญญาในแบบทดสอบย่อยของเด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิดโดยใช้ความรุนแรง

๖ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางสติปัญญาในด้านต่างๆ ทั้งจุดแข็งและจุดอ่อน

ของเด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิดโดยใช้ความรุนแรง

2. ข้อมูลที่ได้นำไปสู่การวางแผนบำบัดฟื้นฟูเด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิดโดยใช้ความรุนแรงได้อย่างเฉพาะเจาะจงและมีความเหมาะสมมากขึ้น

3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยลักษณะทางจิตวิทยาของเด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิดในกลุ่มคดีอื่น ๆ ต่อไป

๗ ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตของการวิจัย
เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (descriptive research) โดยศึกษาคะแนนความสามารถทางสติปัญญาในด้านต่างๆ ของเด็กและเยาวชนชายที่กระทำผิดโดยใช้ความรุนแรง อายุไม่เกิน 16 ปี 11 เดือน 30 วัน (ตามเกณฑ์ของแบบทดสอบ) ซึ่งมารับการตรวจวินิจฉัยทางจิตวิทยา ณ ส่วนประสานงานกิจกรรมชุมชน สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานคร
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรอิสระคือ ฐานความผิดคดีเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรง
 - 2.2 ตัวแปรตามคือ คะแนนความสามารถทางสติปัญญา
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ช่วงเดือนตุลาคม 2553 – กันยายน 2554 เป็นระยะเวลา 12 เดือน

๓) เปรียบวิธีวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง : ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (purposive sampling) มีเกณฑ์คัดเลือกดังนี้

- 1.1 เด็กและเยาวชนชายอายุไม่เกิน 17 ปี ที่อยู่ระหว่างการปล่อยตัวชั่วคราว
- 1.2 ต้องหาว่ากระทำผิดโดยใช้ความรุนแรง (เช่น ทำร้ายร่างกาย, ช่มชืดกระทำชำเรา, ชิงทรัพย์ หรือ ปล้นทรัพย์, ฆ่าหรือพยายามฆ่า)
- 1.3 ไม่มีความบกพร่องหรือพิการทางกาย
- 1.4 ยินดีให้ความร่วมมือในการทดสอบ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีจำนวน 2 ชิ้น คือ

- 2.1 แบบสอบถาม ประกอบไปด้วยข้อคำถาม 2 ส่วนได้แก่
 - 2.1.1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป เช่น อายุ ระดับการศึกษา ข้อหา สถานภาพ เป็นต้น
 - 2.1.2 คำถามเกี่ยวกับพฤติกรรม เช่น พฤติกรรมเกรง การใช้สารเสพติด ลักษณะการกระทำผิด การรับรู้สาเหตุการกระทำผิด เป็นต้น
- 2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถทางสติปัญญาวิศัลธี ฉบับภาษาไทย ที่พัฒนาโดย ปรานีชาญณรงค์ และคณะในปี 2547 เป็นแบบทดสอบฉบับภาษาไทย

มีเกณฑ์ปกติ (norm) ของเด็กไทย (ปรับจาก Wechsler Intelligence Scale for Children – Third edition โดย David Wechsler ในปีค.ศ. 1991) เพื่อใช้วัดความสามารถทางสติปัญญารายบุคคลสำหรับเด็กอายุ 6 ปี - 16 ปี 11 เดือน 30 วัน ใช้เวลาทดสอบ 50-70 นาที ต่อราย ประกอบไปด้วยแบบทดสอบย่อยทั้ง 13 ได้แก่ Information, Similarities, Arithmetic, Vocabulary, Comprehension, Digit Span, Coding, Picture Arrangement, Block Design, Object Assembly, Symbol Search และ Maze สำหรับการศึกษานี้จะยกเว้นแบบทดสอบ Maze ที่เป็นแบบทดสอบสำรวจไว้ เมื่อผ่านกระบวนการทดสอบ และแปลคะแนนดิบเป็นคะแนนมาตรฐานแล้ว จะได้คะแนนความสามารถด้านต่าง ๆ ดังนี้

- 2.2.1 คะแนนความสามารถทางสติปัญญาเต็ม (Full scale IQ)
- 2.2.2 คะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคภาษา (Verbal IQ)
- 2.2.3 คะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคการกระทำ (Performance IQ)

2.2.4 คะแนนดัชนีความสามารถ (Index scores) ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ดัชนีความสามารถด้านความเข้าใจภาษา (Verbal Comprehension Index), ดัชนีความสามารถด้านการจัดระบบการรับรู้ (Perceptual Organization Index), ดัชนีความสามารถด้านการตั้งใจและมีสมาธิ (Freedom from Distractibility Index) และดัชนีความสามารถด้านความเร็วในกระบวนการทำงาน (Processing Speed Index)

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้โปรแกรม SPSS for Windows เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลและแสดงผลโดยใช้สถิติแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติการเปรียบเทียบแบบที่ (paired sample t-test) เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนน

๓ ผลการศึกษา

ส่วนที่ 1 แสดงลักษณะทั่วไปและพฤติกรรมต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่าง

สำหรับลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างมีดังนี้ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 36 คน ส่วนใหญ่มีอายุ 16 ปี คิดเป็นร้อยละ 47.2 รองลงมาคือ 15 ปี และ 14 ปี ตามลำดับ และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กระทำผิดในข้อหาทำร้ายร่างกาย คิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมาเป็นข้อหาฆ่าผู้อื่น และปล้นทรัพย์ตามลำดับ ส่วนระดับการศึกษาสูงสุดพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ ปวช. คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมาคือ มัธยมศึกษาตอนต้น และประถมศึกษา สำหรับภูมิสำเนาพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในกรุงเทพฯ คิดเป็นร้อยละ 88.9 และที่เหลือมีภูมิสำเนาจากต่างจังหวัด สถานะของเยาวชนส่วนใหญ่กำลังเรียนอยู่คิดเป็นร้อยละ 47.2 รองลงมาคือว่างงาน สำหรับรายได้รวมของครอบครัวต่อเดือน พบว่าส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 5,000-15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 41.7 เยาวชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธคิดเป็นร้อยละ 91.7 ที่เหลือนับถือศาสนาอิสลาม นอกจากนี้สถานภาพครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พบว่าบิดามารดาอยู่ร่วมกันคิดเป็นร้อยละ 58.3 รองลงมาบิดามารดาแยกทางกันคิดเป็นร้อยละ 33.3 สำหรับประวัติการกระทำผิดของสมาชิกในครอบครัวพบว่า มีเยาวชนเพียงร้อยละ 28 ที่มีประวัติการกระทำผิดของสมาชิกในครอบครัว

สำหรับพฤติกรรมด้านต่าง ๆ ของเยาวชน พบว่าร้อยละ 83.3 มีพฤติกรรมเกี่ยวกับสารเสพติดคือบุหรี่ รองลงมาคือกัญชา และยาบ้า (ร้อยละ 27.8 และ 25.0 ตามลำดับ) ส่วนพฤติกรรมเกรงที่พบบ่อยในเยาวชนกลุ่มนี้คือการมีส่วนร่วมทะเลาะวิวาท และการประพฤติผิดกฎระเบียบโรงเรียนคิดเป็นร้อยละ 86.1 เท่ากัน สำหรับพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการกระทำผิด พบว่าส่วนใหญ่กระทำผิดเพียงลำพังคิดเป็นร้อยละ 77.8 และกระทำผิดเป็นครั้งแรกคิดเป็นร้อยละ 80.8 นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ

58.3 รับรู้สาเหตุการกระทำผิดว่าเกิดจากการขาดการควบคุมอารมณ์ / อารมณ์ชั่ววูบ ในขณะที่ผู้เสียหายส่วนใหญ่ไม่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับเยาวชนใด ๆ คิดเป็นร้อยละ 58.3 รองลงมาเป็นคนรัก และคนรู้จัก (ร้อยละ 13.9 เท่ากัน) นอกจากนี้พฤติกรรมขณะการกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คือการใช้ความรุนแรงโดยต่อย เตะ ถีบ กระตืบ คิดเป็นร้อยละ 47.2 รองลงมาคือคุด่าขู่ตะคอก และใช้มือฟาดหรือตบ (คิดเป็นร้อยละ 41.7 และ 25.0 ตามลำดับ)

ส่วนที่ 2 แสดงคะแนนสติปัญญาของกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 4 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนสติปัญญาและคะแนนดัชนี 4 ด้าน

คะแนนสติปัญญาและคะแนนดัชนี (n=36)	M	SD	Min	Max
Full Scale IQ	80.19	9.48	47	101
Verbal IQ	79.58	8.17	56	92
Performance IQ	84.47	12.53	46	111
Verbal Comprehension Index	80.10	8.23	60	95
Perceptual Organization Index	84.42	11.46	50	107
Freedom from Distractibility Index	89.44	16.55	52	124
Processing Speed Index	94.33	16.12	50	122

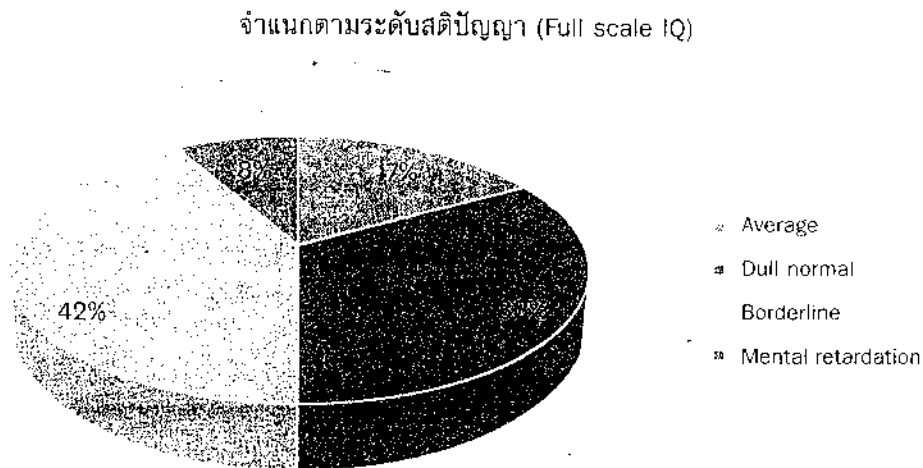
จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างเยาวชนชายที่กระทำผิดโดยใช้ความรุนแรงส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางสติปัญญา (Full scale IQ) เท่ากับ 80.19 จัดอยู่ในระดับสติปัญญาทึบ (Dull normal) ส่วนค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางสติปัญญา

ด้านภาษา (Verbal IQ) เท่ากับ 79.58 จัดอยู่ในระดับสติปัญญาทึบมาก (Borderline) และค่าเฉลี่ยความสามารถทางสติปัญญาด้านการกระทำ (Performance IQ) เท่ากับ 84.47 จัดอยู่ในระดับสติปัญญาทึบ (Dull normal)

ในขณะที่ค่าเฉลี่ยคะแนนดัชนีทั้ง 4 ด้าน ประกอบไปด้วย ดัชนีคะแนนความเข้าใจทาง ภาษา (Verbal Comprehension Index), ดัชนีคะแนนความสามารถด้านการจัดระบบ การรับรู้ (Perceptual Organization Index) และดัชนีคะแนนด้านสมาธิ (Freedom from

Distractibility Index) เท่ากับ 80.10, 84.42 และ 89.44 ตามลำดับ จัดอยู่ในระดับสติ ปัญญาที่บ (Dull normal) ยกเว้นดัชนีคะแนน ด้านความเร็วในการทำงาน (Processing Speed Index) ซึ่งได้ค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 94.33 จัดอยู่ในระดับปานกลาง (Average)

ภาพ 1 จำแนกกลุ่มตัวอย่างตามระดับสติปัญญา (full scale IQ)

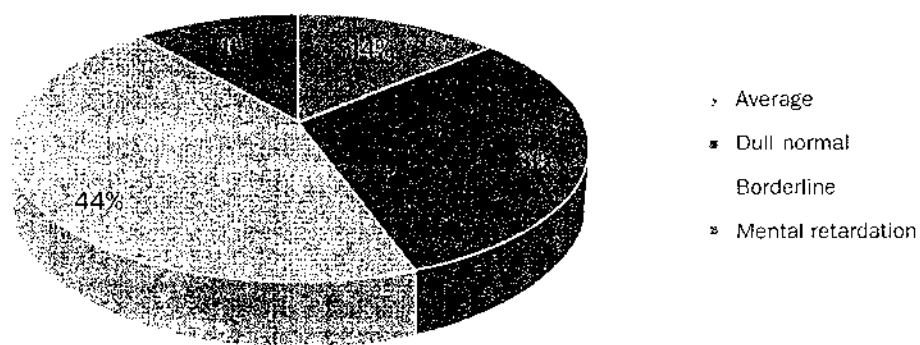

จากภาพ 1 จำแนกกลุ่มตัวอย่างตามระดับ สติปัญญา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับ สติปัญญาที่บมาก (Borderline) ร้อยละ 42 รอง ลงมาคือระดับสติปัญญาที่บ (Dull normal) ร้อย

ละ 33 หรืออาจกล่าวได้ว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 83 มีระดับสติปัญญาต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย เมื่อ เทียบกับเกณฑ์ปกติของเด็กไทย

ภาพ 2 จำแนกกลุ่มตัวอย่างตามระดับสติปัญญาภาคภาษา (Verbal IQ)

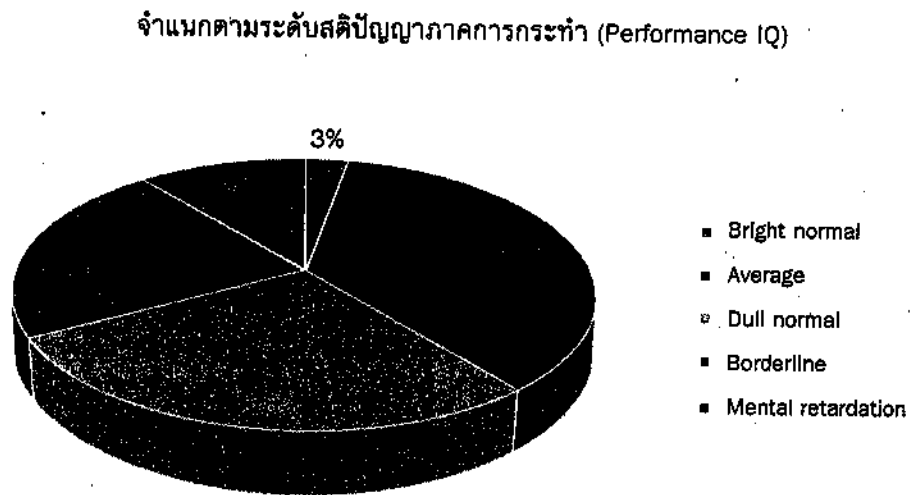
จำแนกตามระดับสติปัญญาภาคภาษา (Verbal IQ)

จากภาพ 2 จำแนกกลุ่มตัวอย่างตามระดับสติปัญญาภาคภาษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับสติปัญญาที่มาก (Borderline) ร้อยละ 44 รองลงมาคือระดับสติปัญญาที่

(Dull normal) ร้อยละ 31 หรืออาจกล่าวได้ว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 86 มีระดับสติปัญญาภาคภาษาต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยเมื่อเทียบกับเกณฑ์ปกติเด็กไทย

ภาพ 3 จำแนกกลุ่มตัวอย่างตามระดับสติปัญญาภาคการกระทำ (Performance IQ)

จากภาพ 3 จำแนกกลุ่มตัวอย่างตามระดับสติปัญญาภาคการกระทำ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับสติปัญญาปานกลาง (Average) ร้อยละ 36 รองลงมาคือระดับสติปัญญาทึบ (Dull normal) ร้อยละ

28 อย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 61 มีระดับสติปัญญาภาคการกระทำต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยเมื่อเทียบกับเกณฑ์ปกติเด็กไทย

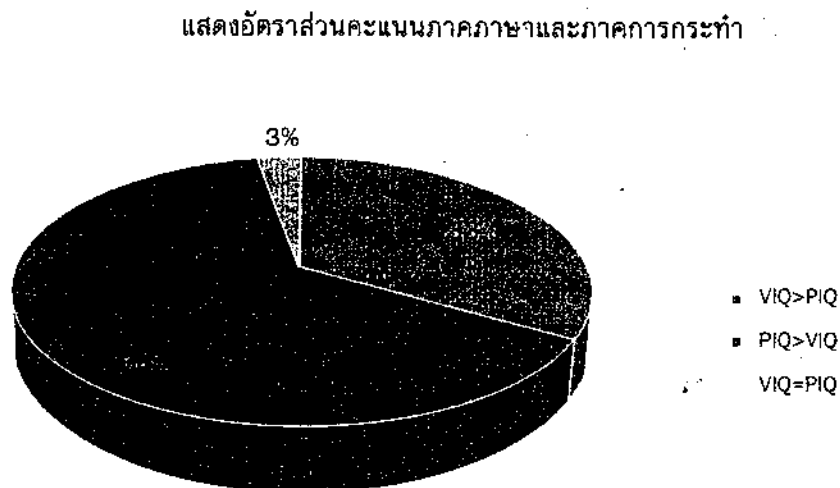
ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยสติปัญญาภาคภาษาและภาคการกระทำ

ข้อมูล (n = 36)			t	p-value
	M	SD		
คะแนนเฉลี่ยสติปัญญาภาคภาษา	79.58	8.17	-2.64	.01
คะแนนเฉลี่ยสติปัญญาภาคการกระทำ	84.47	12.53		

จากตาราง 5 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคภาษา (verbal IQ) กับคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางสติปัญญาภาคการกระทำ (performance IQ)

โดย paired sample t-test ปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางสติปัญญาภาคภาษาน้อยกว่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางสติปัญญาภาคการกระทำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ภาพ 4 แสดงอัตราส่วนคะแนนสติปัญญาภาคภาษาและภาคการกระทำ

จากภาพ 4 แสดงอัตราส่วนคะแนนสติปัญญาภาคภาษาและภาคการกระทำ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 64 ได้คะแนนสติปัญญาภาคการกระทำมากกว่าภาคภาษา และร้อยละ 33 ได้คะแนนภาคภาษามากกว่าภาคการกระทำ ในขณะที่เพียงร้อยละ 3 ที่ได้คะแนนสติปัญญาภาคภาษาและภาคการกระทำเท่ากัน นอกจากนี้เมื่อพิจารณาคะแนนที่มีความแตกต่างกันอย่างน้อย 12 คะแนนขึ้นไป (ซึ่งเป็นความแตกต่าง

ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามทฤษฎี) พบว่าร้อยละ 24 ของกลุ่มตัวอย่างได้คะแนนสติปัญญาภาคการกระทำมากกว่าภาคภาษาอย่างน้อย 12 คะแนนขึ้นไป ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 5.6 ที่ได้คะแนนสติปัญญาภาคภาษามากกว่าภาคการกระทำอย่างน้อย 12 คะแนนขึ้นไป ดังนั้นร้อยละ 68.7 ของกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนสติปัญญาภาคภาษาและภาคการกระทำแตกต่างกันไม่เกิน 12 คะแนน

ตาราง 6 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบทดสอบย่อย

แบบทดสอบย่อย (n=36)	M	SD	Min	Max
Information	5.83	1.76	2	10
Similarities	6.75	2.67	1	11
Arithmetic	6.72	2.54	1	13
Vocabulary	5.42	2.31	1	11
Comprehension	7.03	1.87	1	10
Digit Span	9.22	3.82	2	18
Picture Completion	7.36	2.36	1	12
Coding	8.50	3.67	1	15
Picture Arrangement	6.53	2.50	1	12
Block Design	7.56	3.02	1	12
Object Assembly	7.39	2.39	1	12
Symbol Search	8.94	3.11	1	15

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแต่ละแบบทดสอบย่อย ซึ่งพบว่าในทุกแบบทดสอบย่อยมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่า 10 โดยแบบทดสอบย่อย

Information ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุดคือ 5.83 และแบบทดสอบย่อย Digit Span ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ 9.22

๒ การอภิปรายผล

1. ผลการศึกษาพบว่าเยาวชนชายที่กระทำผิดโดยใช้ความรุนแรงส่วนใหญ่มีคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางสติปัญญารวมเท่ากับ 80.19 จัดอยู่ในระดับทึบ (Dull normal) โดยร้อยละ 83 ของกลุ่มตัวอย่างมีระดับสติปัญญาต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย (Full scale IQ น้อยกว่า 90 คะแนน) ลักษณะเช่นนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Koolhof, Loeber, Wei, Pardini and D'Escury (2007) ที่พบว่าเด็กชายที่กระทำผิดร้ายแรงซึ่งมีระดับสติปัญญาต่ำจะแสดงพฤติกรรมอันธพาล-เกร และมีความหุนหันพลันแล่นทางความคิดและพฤติกรรมมากกว่าเด็กชายที่กระทำผิดร้ายแรงซึ่งมีระดับสติปัญญาสูงกว่า ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดของ Farrington & Loeber (2000) ที่ชี้ให้เห็นว่าระดับสติปัญญาต่ำและการประสบล้มเหลวจากการเรียนเป็นหนึ่งในปัจจัยทำนายที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อการเกิดพฤติกรรมรุนแรงในเยาวชนที่กระทำผิดโดยใช้ความรุนแรง

นอกจากนี้ Pimpan Silpasuwan, Supaporn Upalabat, Chukiat Viwatwongkasem, Pitakpol Boonyamalik and Dusit Sujirarat (2011) ที่ทำการศึกษาปัจจัยเสี่ยงส่งผลกระทบต่อ การกระทำผิดซ้ำโดยใช้ความรุนแรงในหมู่เยาวชนที่กระทำผิดจำนวน 250 คน พบว่าเยาวชนที่มีระดับสติปัญญาต่ำมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดซ้ำโดยใช้ความรุนแรงมากกว่าผู้ที่มีระดับสติปัญญาปกติ ซึ่งสอดคล้องกับการทบทวนงานวิจัยของ Farrington & Loeber (2000) ที่พบว่าคะแนนสติปัญญาที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรุนแรงในระดับที่

สูงและเป็นความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม ซึ่งแสดงนัยยะว่าเด็กที่มีคะแนนสติปัญญาต่ำมีโอกาสมากที่จะเกิดพฤติกรรมรุนแรง ในขณะที่เดียวกันเด็กที่มีคะแนนสติปัญญาสูงก็มีโอกาสน้อยที่จะมีพฤติกรรมรุนแรง

อย่างไรก็ตามผลการศึกษาค้างนี้ไม่สอดคล้องกับผลงานวิจัยเกี่ยวกับระดับสติปัญญาของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดที่ผ่าน ๆ มา เช่น การศึกษาของวิลลววรรณ ปัญญาว่อง (2550) ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่ (ร้อยละ 62.5) มีระดับสติปัญญาปานกลาง เช่นเดียวกับ กอบโชค จวงษ์ (2541) ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นในภาคใต้ที่กระทำผิดในคดีทำร้ายผู้อื่นฆ่าผู้อื่น หรือพยายามฆ่า ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 76.0) มีระดับสติปัญญาปานกลางเช่นเดียวกัน ทั้งนี้ผู้วิจัยคาดว่าอาจเป็นผลจากการเลือกใช้เครื่องมือทดสอบทางจิตวิทยา ซึ่งงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นดำเนินการวิจัยโดยใช้แบบทดสอบ Standard Progressive Matrices: SPM ที่เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถทางสติปัญญาซึ่งใช้ได้ทั้งแบบรายบุคคลและรายกลุ่ม เหมาะกับการวิจัยที่ต้องการทราบระดับสติปัญญาจากกลุ่มตัวอย่างจำนวนมาก เพราะประหยัดเวลา แต่ข้อจำกัดที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติของเครื่องมือชนิดนี้ คือ การวัดที่ไม่ครอบคลุมถึงองค์ประกอบทางภาษา เนื่องจากแบบทดสอบ SPM เหมาะกับการทดสอบผู้ที่ไม่มีการศึกษา หรือผู้ใช้ภาษาแตกต่างกัน และจากการที่แบบทดสอบเป็นเพียงรูปภาพรูปทรงเรขาคณิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่มีภาษาเข้ามาเกี่ยวข้อง จึงเป็นแบบทดสอบที่มีอิทธิพลของวัฒนธรรม

และภาษาเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยน้อยที่สุด (สุชีรา ภักทรายุทธวรรณ์ และคนอื่น ๆ, 2543) ดังนั้นผลการทดสอบสติปัญญาที่ได้จากแบบทดสอบ SPM จึงไม่ครอบคลุมถึงความสามารถด้านภาษา และไม่สามารถบอกได้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีความบกพร่องทางภาษาหรือไม่ ถือเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้ผลการทดสอบจากงานวิจัยที่กล่าวมาในข้างต้นมีความแตกต่างกับผลการศึกษาของผู้วิจัยที่ใช้แบบทดสอบ Wechsler Intelligence Scale for Children – Third edition ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่ครอบคลุมองค์ประกอบทางสติปัญญาได้ทั้งภาคภาษาและภาคการกระทำ

2. ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าเยาวชนชายที่กระทำผิดโดยใช้ความรุนแรงมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางสติปัญญาภาคภาษาเท่ากับ 79.58 อยู่ในระดับที่บางส่วนคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางสติปัญญาภาคการกระทำเท่ากับ 84.47 อยู่ในระดับที่

เมื่อทำการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางสติปัญญาภาคภาษา (Verbal IQ; VIQ) และภาคการกระทำ (Performance IQ; PIQ) พบว่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางสติปัญญาภาคการกระทำสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางสติปัญญาภาคภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ลักษณะที่ปรากฏใกล้เคียงกับผลการศึกษาของ Cornell & Wilson (1992) ที่ทำการศึกษาวัยความสามารถทางสติปัญญาภาคภาษาและภาคการกระทำในกลุ่มเยาวชนที่กระทำผิดในคดีรุนแรงและคดีไม่รุนแรงจำนวน 149 คน ได้ข้อสรุปว่าคะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคการกระทำมากกว่าภาคภาษา

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่าร้อยละ 35 (52 ใน 149 คน) มีคะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคการกระทำมากกว่าภาคภาษาอย่างน้อย 12 คะแนน และคล้ายคลึงกับผลการศึกษาของ Harada และคณะ (2002) ที่พบว่าร้อยละ 26 ของเด็กที่เป็นโรคความประพฤติผิดปกติ (Conduct disorder) ได้คะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคภาษา (Verbal IQ) ต่ำกว่าคะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคการกระทำ (Performance IQ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวมทั้งพบว่าร้อยละ 56 ของกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถทางภาษาในระดับต่ำ (low verbal ability)

ทั้งนี้ Dewolfe & Ryan (1984) รายงานว่าคะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคการกระทำที่สูงกว่าภาคภาษามีแนวโน้มที่จะเกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านชนชาติ (ชาวผิวสีขาว-ผิวสีดำ) และความบกพร่องในการอ่าน (reading disabilities) โดยเฉพาะอย่างยิ่งความแตกต่างของคะแนนสองส่วนนี้จะพบได้บ่อยขึ้นในอาชญากรรมเกี่ยวกับการใช้ความรุนแรงมากกว่าอาชญากรรมที่ไม่ใช้ความรุนแรง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Caspi & Moffit (as cited in Krol, Morton, and Bruyn, 2004) ที่พบว่าลักษณะทางประสาทจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมต่อต้านสังคม คือ ความบกพร่องทางภาษา (verbal deficit) และการสูญเสียความสามารถในการจัดการของสมอง (executive dysfunction) เช่นเดียวกับ Farrington (2005) ที่กล่าวว่าความบกพร่องของความสามารถในการบริหารจัดการ (executive function) ของสมอง โดย

เฉพาะสมองส่วนหน้า (frontal lobes) มีความสัมพันธ์กับความหุนหันพลันแล่น ปัญหาสมาธิ ระดับสติปัญญาต่ำ และความล้มเหลวทางการเรียนซึ่งความสามารถในการบริหารจัดการของสมองนั้นรวมถึงสมาธิและความตั้งใจ การใช้เหตุผลเชิงนามธรรม ความคิดรวบยอด การวางแผนไปสู่เป้าหมาย ความคาดการณ์และการวางแผน การจัดลำดับเป้าหมาย การกำกับตนเอง ความตระหนักในพฤติกรรมตนเอง การยับยั้งความหุนหันและพฤติกรรมที่ไม่สมควรของตนเอง

สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Wong and Cornell (1999) ซึ่งพบว่าความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคการกระทำที่สูงกว่าภาคภาษาของเยาวชนชายที่กระทำผิดนั้นมีความสัมพันธ์กับทัศนคติที่ไม่เป็นมิตร และการขาดความสามารถในการจัดการกับปัญหาทางสังคม ข้อสรุปในงานวิจัยนี้ได้บ่งชี้ว่าความบกพร่องทางสติปัญญาและทัศนคติที่ไม่เป็นมิตรนั้น ทำให้รูปแบบการรู้คิดเกิดความบกพร่อง และนำไปสู่พฤติกรรมกระทำผิดในที่สุด

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการศึกษาของ Isen (2010) ซึ่งทำการวิเคราะห์ห่อภิมานงานวิจัยที่เกี่ยวกับคะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคการกระทำและภาคภาษาจากแบบทดสอบ Wechsler โดยใช้งานวิจัยจำนวน 131 ชิ้น กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมต่อต้านสังคมทั้งเด็ก วัยรุ่น ผู้ใหญ่ รวม 20,234 ราย พบว่าความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคการกระทำและภาคนานี้ (ภาคการกระทำมากกว่าภาคภาษา) สามารถบ่งชี้ถึงลักษณะต่อต้านสังคมในเพศหญิงได้ดี

เท่ากับเพศชาย และพบว่าในวัยรุ่นคะแนนจะมีความแตกต่างมากกว่าผู้ใหญ่ (วัยรุ่นพบว่ามี ความแตกต่างกันเฉลี่ย 6 คะแนน และผู้ใหญ่ 3 คะแนน ส่วนในเด็กจะพบว่ามี ความแตกต่างเพียงเล็กน้อย) อย่างไรก็ตามงานวิจัยนี้พบว่าความแตกต่างของคะแนนทั้งภาคภาษาและภาคการกระทำจะน้อยลง เมื่อทำการเปรียบเทียบคะแนนระหว่างเชื้อชาติอเมริกันและแอฟริกา หรือการเลือกใช้เครื่องมือ WISC หรือ WAIS กับวัยรุ่น

จากผลการศึกษาที่ผ่านมาพบว่าส่วนใหญ่คะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคการกระทำ (Performance IQ) ของเยาวชนที่กระทำผิดจะอยู่ในระดับปานกลาง (Average IQ = 90-109) หรือใกล้เคียงกับคะแนนของประชากรปกติ แต่ทว่าคะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคภาษาจะต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยค่อนข้างมาก จึงอาจกล่าวได้ว่าคะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคภาษาเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมอาชญากรรม หรือพฤติกรรมต่อต้านสังคมมากกว่าคะแนนสติปัญญาด้านอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม Sattler (as cited in Wong and Cornell, 1999) เน้นว่าแม้ความแตกต่างระหว่างคะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคการกระทำและภาคภาษาจะพบได้บ่อยในเยาวชนที่กระทำผิด แต่รูปแบบดังกล่าวนี้ไม่สามารถนำมาใช้เป็นข้อวินิจฉัย (diagnostic sign) สำหรับพฤติกรรมกระทำผิดได้

3. รูปแบบคะแนนจากแบบทดสอบย่อย

จากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้คะแนนเฉลี่ยในเกือบทุกแบบทดสอบย่อยต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย ($M = 10$; $S.D. = 3$) โดยเฉพาะแบบทดสอบย่อย Vocabulary และ Information

ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคะแนนต่ำที่สุด ($M = 5.42$ และ 5.83 ตามลำดับ) ซึ่งคะแนนที่ได้แสดงให้เห็นถึงความบกพร่องในพัฒนาการด้านความเข้าใจและการแสดงออกโดยใช้ภาษา รวมถึงความรู้ทั่วไปและความจำระยะยาว (Kamphaus, 1993) ของกลุ่มตัวอย่าง โดยพบว่ามีความสอดคล้องกับงานวิจัยอื่น เช่น จากการวิจัยของ Isen (2010) พบว่าแบบทดสอบย่อยที่เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมต่อต้านสังคมทำคะแนนได้น้อยที่สุดคือ Vocabulary และ Information ($M = 7.08$ และ 7.18 ตามลำดับ) ซึ่งแบบทดสอบย่อยนี้ยังสะท้อนถึงการไม่ประสบความสำเร็จจากการเรียน และมีความบกพร่องในทักษะทางภาษา ส่งผลให้คะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคนาน้อยกว่าภาคการกระทำ

ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างสามารถทำแบบทดสอบย่อย Symbol Search และ Digit Span ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด ($M = 9.22$ และ 8.94 ตามลำดับ) ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่วัดความสามารถเกี่ยวกับการกระบวนการประสานกันของการมองเห็นและการเคลื่อนไหว การใช้ความเร็วในการทำงาน รวมทั้งความจำระยะสั้น (Kamphaus, 1993) แม้ว่าคะแนนเฉลี่ยจะไม่ได้สูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มประชากรปกติ แต่ก็ทำให้มีความแตกต่างกับผลการศึกษาที่ผ่าน ๆ มา เช่น Isen (2010) ที่พบว่าเด็กที่มีพฤติกรรมต่อต้านสังคมจะทำคะแนนได้ดีที่สุดในแบบทดสอบย่อย Picture Completion และ Object Assembly ($M = 9.78$ และ 9.57 ตามลำดับ) ซึ่งแบบทดสอบย่อยทั้งสองนี้เกี่ยวข้องกับ การวัดการมองเห็น การจัดระบบการรับรู้ ความ

จำระยะยาว และกระบวนการคิดเชิงสังเคราะห์ (Kamphaus, 1993)

■ สรุปและข้อเสนอแนะ

ระดับความสามารถทางสติปัญญารวม (Full scale IQ) ของเยาวชนชายที่กระทำผิดโดยใช้ความรุนแรงอยู่ในระดับทึบ หรือต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถที่เกี่ยวข้องกับภาษา ซึ่งจากการวิจัยได้แสดงให้เห็นชัดเจนในคะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคนาน (Verbal IQ) ที่ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนความสามารถทางสติปัญญาภาคการกระทำ (Performance IQ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รวมทั้งแบบทดสอบย่อยที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางภาษาก็ได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยเช่นเดียวกัน จึงเป็นข้อสนับสนุนที่ชัดเจนมากเพียงพอที่จะอนุมานว่าเยาวชนชายที่กระทำผิดโดยใช้ความรุนแรงมีทักษะและความเข้าใจทางภาษาไม่ดี รวมไปถึงมีความบกพร่องด้านการแก้ไขปัญหาใหม่ ๆ ความสามารถในการประมวลผลข้อมูลทางภาษา การใช้เหตุผล ความตั้งใจ และความสามารถในการเรียนรู้ทางภาษา นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับการขาดประสบการณ์ในการเผชิญกับสิ่งแวดล้อมหรือการขาดโอกาสทางการศึกษา ซึ่งในองค์ประกอบนี้ถือเป็นปัญหาสำคัญที่ต้องอาศัยการแก้ไขในระดับนโยบาย เพราะหากเด็กและเยาวชนได้อยู่ในระบบการศึกษา ได้มีโอกาสเรียนหนังสือในโรงเรียนระบบปกติ ไม่ต้องออกมาดิ้นรนทำงานก่อนวัยอันควร หรือว่างงาน ซึ่งอาจเป็นเหตุนำไปสู่การใช้เวลาว่างไม่เกิด

ประโยชน์ และมีส่วนร่วมกับเพื่อน อีกทั้งการอยู่ในระบบโรงเรียนจะมีครูอาจารย์ช่วยกำกับดูแลพฤติกรรมร่วมด้วยย่อมมีส่วนช่วยลดโอกาสในการกระทำผิดลงได้

สำหรับการจัดโปรแกรมเพื่อการแก้ไข บำบัดฟื้นฟู แก่เยาวชนกลุ่มนี้ต้องคำนึงถึงข้อจำกัดทางภาษาของกลุ่มตัวอย่าง และลักษณะทางจิตสังคมของกลุ่มเป้าหมาย ดังนั้นการจัดโปรแกรมแก้ไข บำบัด ฟื้นฟู จึงควรเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการทางความคิด การตัดสินใจแก้ไข ปัญหา ไม่ควรเป็นกิจกรรมที่มีความยากหรือซับซ้อนเกินไป ควรจัดให้กิจกรรมมีความเป็นรูปธรรม มีการสาธิต และยกตัวอย่างประกอบ ให้เยาวชนได้ฝึกฝนปฏิบัติ อภิปรายกลุ่ม จะช่วยให้เยาวชนเรียนรู้และเข้าใจได้ง่ายขึ้น หรือหากจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษา การสื่อสาร การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ควรจัดกลุ่มเด็กและเยาวชนที่มีระดับความสามารถทางภาษาใกล้เคียงกันเข้าร่วมกันจะทำให้กิจกรรมกลุ่มดำเนินไปได้อย่างราบรื่นมากขึ้น รวมทั้งการให้เยาวชนได้เรียนต่อเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาในห้องเรียนหรือระบบการศึกษาปกติ ถือเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเกินครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 52.7) ต้องออกจากการเรียนมาประกอบอาชีพ หรือว่างงาน ดังนั้นการส่งเสริมการศึกษาและฝึกวิชาชีพจึงน่าจะเกิดประโยชน์ต่อพัฒนาการทางอาชีพของเยาวชนในภายภาคหน้า

สำหรับข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาศักยภาพทางสติปัญญาของลูกโปในแต่ละกลุ่มฐานความผิด เช่น คดียาเสพติด คดีเกี่ยวกับเพศ คดีปล้น

ชิงทรัพย์ คดีลักทรัพย์ และคดีอื่น ๆ โดยใช้แบบทดสอบตระกูล Wechsler Intelligence Scale รวมทั้งการศึกษาศักยภาพ และการศึกษาเชิงเปรียบเทียบจะช่วยให้ทราบถึงลักษณะเฉพาะ ความเหมือน หรือความแตกต่างของคุณลักษณะเกี่ยวกับความสามารถทางสติปัญญาในแต่ละกลุ่มฐานความผิด ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการทำ ความเข้าใจ และการกำหนดแผนการแก้ไข ให้ความช่วยเหลือแก่เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดได้อย่างเหมาะสม

■ บรรณานุกรม

- กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ. (2555). รายงานสถิติคดีประจำปี พ.ศ. 2554. ม.ท.ป.
- กนกพร บุปผาชาติ. (2539). ความหวาดกลัวอาชญากรรมของผู้หญิง. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยมหิดล, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กอบโชค จวงษ์. (2541). การทำร้ายผู้อื่นของวัยรุ่นในภาคใต้. ค้นเมื่อ 21 ตุลาคม 2552, จาก http://mhtech.dmh.moph.go.th/lib/search/body.php?lib_id=102.
- นัทธิ จิตสว่าง. (2547). โปรแกรมแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์วัฒนาพงศ์การพิมพ์.
- ปราณี ขาญณรงค์, ชนิสา เวชวิรุฬห์ และกาญจนา วณิชรมณีย์. (2547). คู่มือการใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางสติปัญญา WISC-III ฉบับภาษาไทย. นนทบุรี: กรมสุขภาพจิต.

- ภูมิสุวรรณ ปัญญาอ่อน. (2550). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดซ้ำของเยาวชนผู้กระทำผิด. วิทยานิพนธ์ ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาจิตวิทยาคลินิก, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุชีรา ภัทรรายุทธวรรณ์, กนกรัตน์ สุขะตุงคะ, จริญญา จันตระ, วิลาสินี ชัยสิทธิ์, กิรติ บรรณกุลโรจน์ และสร้อยสุดา อัมอรุณรักษ์. (2543). การสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบ Standard Progressive Matrices ในกลุ่มประชากรไทย. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย, 45(1), 45-57.
- อึ้งฉนพ ชูบำรุง และศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด. (2538). ว่าด้วยเหื่ออาชญากรรม. นครปฐม: โรงพิมพ์สถาบันพัฒนาสาธารณสุขอาเซียน.
- อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2549). ความรุนแรงในวัยรุ่นไทย : รายงานการทบทวนองค์ความรู้และข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.
- Barlow, D.H. (1996). Introduction to criminology (7th ed.). New York: HarperCollins.
- Cornell, D. G., Wilson, L. A. (1992). The PIQ > VIQ discrepancy in violent and nonviolent delinquents. Journal of Clinical Psychology, 48(2), 256-257.
- Dewolfe, A. S. and Ryan, J. J. (1984). Wechsler performance IQ > verbal IQ index in a forensic sample: A Reconsideration. Journal of Clinical Psychology, 40(1), 291-294.
- Farrington, D.P. (2005). Childhood Origins of Antisocial Behavior. Clinical Psychology and Psychotherapy, 12, 177-190.
- Farrington, D.P. & Loeber, R. (2000). Epidemiology of juvenile violence. Child and Adolescent Psychiatric Clinics of North America, 9(4), 733-748.
- Harada, Y., Satoh, Y., Sakuma, A., Imai, A., Tamaru, T., Takahashi, T. and Amano, N. (2002). Behavioral and developmental disorders among conduct disorder. Psychiatry and Clinical Neurosciences, 56:621-625
- Isen, J. (2010). A meta-analytic assessment of Wechsler's P>V sign in antisocial populations. Clinical Psychology Review, 30:423-435
- Kamphaus, R.W. (1993). Clinical assessment of children's intelligence. MA: Allyn and Bacon.
- Koolhof, R., Loeber, R., Wei, E. H., Pardini, D. and D'Escury, A. C. (2007). Inhibition deficits of serious delinquent boys of low intelligence. Criminal Behaviour and Mental Health, 17: 274-292.
- Krol, N., Morton, J., and De Bruyn, E. (2004). Theories of conduct disorder: a causal modeling analysis. Journal of Child Psychology and Psychiatry, 45(4), 727-742.

Pimpan Silpasuwan, Supaporn Upalabat,
Chukiat Viwatwongkasem, Pitakpol
Boonyamalik and Dusit Sujirarat.
(2011). Violence Recidivism among
Thai Juvenile Delinquents. *Asia Journal
of Public Health*, 2(1):13-19.

Shader, M. (n.d.). Risk factors for
delinquency: an overview. Retrieved
January 15, 2011, from [http://www.
ncjrs.gov/pdffiles1/ojdp/frd030127.
pdf](http://www.ncjrs.gov/pdffiles1/ojdp/frd030127.pdf)

Wong, W. and Cornell, D.G. (1999).
PIQ > VIQ Discrepancy as a Correlate
of Social Problem Solving and
Aggression in Delinquent Adolescent
Males. *Journal of Psychoeducational
Assessment*, 17:104-112.

10